

A watercolor illustration of a winter night scene. In the foreground, a wooden fence runs across the bottom. In the middle ground, several dark silhouettes of people are walking on a path. In the background, a church with a tall, dark steeple is visible, with some windows glowing with yellow light. The sky is a mix of dark blue and grey, with a small white star or moon in the center. The overall style is soft and atmospheric.

BETTY NEELS

Talvine armastuslugu

Originaali tiitel:
Betty Neels
A Winter Love Story
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1998 by Betty Neels.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11423022
ISBN 978-9949-82-985-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Claudia sirutas end, võttis toakese seinu katvatelt riiulitelt järgmise sületäie raamatuid, asetas enda kõrvale lauale ja aevastas, kui neist tõusis pilv iidvana tolmu. Mis talle ometi pähe tuli, imestas ta, et ta nõustus tolmust puhastama vanaonu Williami raamatukogutuba, kui ta oleks võinud väheseid kodus viibimise nädalaid nautida oma soovi järgi?

Ta võttis tolmuharja, aevastas jälle ja kummardus seda tööd tegema, pikk sihvakas, kuid kena figuuriga tüdruk armsa näo ja vaskpunaste juustega, mis olid hooletult pealaele kuhjatud ning pooleldi kaetud tolmumütsiga, mille servas oli pael. Tema nägusate vormidega keha oli peidetud mitu numbrit suuremasse kittelpõlle, ta üks põsk oli tolmune ja nina läikiv. Ikkagi oli ta ilus ja mees, kes teda poolavatud ukse vahelt vaatas, naeratas heakskiitvalt, enne kui tasakesi kõhatas.

Claudia vaatas üle õla tema poole. Selles mehes polnud mitte midagi, mis oleks teda kohmetuma

sundinud – ta oli tagasihoidliku elegantsi kehastus, niisuguse enesekindla ilmega, mis sisendas ka teistesse enesekindlust. Mees oli suurt kasvu, väga pikk ja tugeva kehaehitusega, mitte eriti noor, kuid seda tüüpi kena välimusega, mis aastatega aina paraneb. Ta tumedates lühikestes juustes paistis halli. Vist neljakümnele lähenev. Claudia murdis pead, kes ta on.

„Kas te tulite vanaonu Williami või mu ema juurde? Te sisenesite valest uksest – aga muidugi ei võinud te seda teada.“ Claudia naeratas talle sõbralikult, et mees ei satuks kohmetusse.

Mees ei tundunud kohmetuna. „Kolonel Ramsay juurde.“ Ta krimpsutas tolmu tõttu oma soliidset nina. „Kas te ei peaks akent avama? Tolm...“

„Oh, need ei avane. Need on kohutavalt vanad – maja ehitamise ajast. Miks te soovite kolonel Ramsayga kohtuda?“

Mees silmitses teda uurival, enne kui vastas: „Ta palus mul siia tulla.“

„Kas see pole minu asi?“ Neiu lõi kaks vanaaegset köidet plaksti kokku ja saatis toas laiali järgmise tolmu-pilve. „Minge tulnud teed tagasi,“ õpetas ta, „väljuge külgukselt ja helistage eesukse kella. Tombs laseb teid sisse.“

Ta noogutas mehele ja pöördus jälle riiulite poole. Vist keegi vanaonu Williami advokaadi juurest.

„Ega ta mulle eriti ei meeldi,“ ütles Claudia vaiksele toale. Ometi pidi ta endale tunnistama, et oleks tahtnud mehe kohta rohkem teada saada.

Ta nägi meest uuesti vähem kui poole tunni pärast, kui oli tolmumütsi peast võtnud ja käed puhtaks pesnud ning läks kööki kohvi jooma.

Maja oli suur ja halvas seisus ning nüüd, talve hakul, olid mitu tuba aegunud küttesüsteemi tõttu jääkülmad. Ainult köök oli hubane, sest seda soojendas Aga pliit, ja kuna majas elasid vaid Claudia ema, majapidajanna proua Pratt, toatüdruk Jennie ning muidugi Tombs, kes tundus Claudiale sama vanana kui maja, kui mitte vanemana, siis jõid nad hommikukohvi seal.

Kui oli külalisi, istus proua Ramsay jäiselt salongis ja valas kohvi Sèvres'i portselanist kohvikannust, mis seisis hõbekandikul, aga köögis oli igaühel oma kruus. Sellest demokraatlikust käitumisest hoolimata ei oleks keegi uneski näinud, et istub lauda või hakkab kohvi jooma, kuni proua Ramsay oli võtnud istet laua otsas ja tõstnud oma isikliku kohvikruusi suu juurde.

Claudia tõttas kööki, labrador Rob tema kannul. Ema oli juba seal ning tema kõrval istus võõras mees niisuguse näoga, nagu oleks ta eluaeg nõnda teinud. Claudia sisenemisel tõusis ta püsti, niisama ka Tombs, ning Claudia seisatas poolel teel laua juurde.

Ta vaikis hetke, kuid kergitas ema poole kõnekalt kulmu. Proua Ramsay lausus rahulikult: „Jah, ma tean, kallis, me peaksime olema salongis. Aga seal on nõgi korstnajalast alla kukkunud, nii et kaminasse ei saa tuld teha, ja doktor Tait-Bullenile meeldivad köögid.“

Ema naeratas kõigile lauas istujatele, mille peale kostis nõusolevat pominat, arsti ilme oli lõbus.

„Tule kohvi jooma, Claudia,“ jätkas proua Ramsay. „Saa tuttavaks doktor Tait-Bulleniga, kes tuli onu Williamit läbi vaatama. Minu tütar Claudia.“

Claudia kummardas pead ja sõnas üsna jäiselt: „Meeldiv tutvuda.“ Mees oleks võinud talle seda öelda, mõtles ta, mitte niimoodi minema kõndida. „Kas onu William on haige?“ küsis ta.

Arst vaatas enne vastamist tema emale otsa. „Kolonel Ramsayl on südamerike, mille vastu minu arvates aitaks operatsioon.“

„Kas ta on haige? Aga doktor Willis käis möödunud nädalal tema juures ega öelnud midagi. Kas olete kindel?“

Doktor Tait-Bullen, kes oli kolleegide seas üsna kuulus kirurg, kinnitas tõsiselt, et ta on kindel. „Doktor Willis oli nii arukas, et ei teatanud midagi, enne kui on olemas teise arsti arvamus.“

„Aga miks ta siis praegu siin ei ole?“ küsis Claudia nõudlikult. „Teie võite ju eksida.“

„Muidugi. Doktor Willis pidi minuga täna hommikul siin kohtuma, aga tal tuli viimasel hetkel mingi takistus ette. Mind kutsuti konsultandiks, kuid koloneli edasise ravi üle otsustavad tema arst ja tema ise.“ Ta lisas delikaatselt: „Minult paluti vaid minu arvamust.“

Proua Ramsay saatis Claudia poole pilgu. Puna-päine tütar võib vahel tülikaks osutada. Ema sõnas ettevaatlikult: „Sa võid uskuda, et doktor Willis kutsub vaid parimaid nõuandjaid, kallis.“

Claudia vaatas üle laua arsti poole ja mees vastas ta pilgule neutraalse ilmega. Kui ta pahandas, siis ei näidanud ta seda välja.

„Mida te siis soovitate?“ küsis neiu.

„Doktor Willis saabub varsti. Ma arvan, et ootame tema tulekuni. Meil on tarvis temaga omavahel nõu pidada.“

„Aga kas vanaonu William on haige? Ma mõtlen raskesti haige?“

Ema katkestas teda. „Claudia, me ei tohi doktor Tait-Bullenile peale käia.“ Ta vaatas lauas ringi. „Kas keegi soovib veel kohvi?“

Claudia lükkas tooli laua juurest eemale. „Ei, tänan, ema. Ma jätkan raamatute puhastamist. Tombs teab, kus ma olen, kui mind vajatakse.“

Ta naeratas ülemteenrile ja kadus ruumist välkkiirelt, saates enne kõigile oma naeratused.

Jõudnud raamatukokku tagasi, hakkas ta jälle riiuleid tühjendama, raamatuid tolmupilves kokku taguma ja tolmuharja tarbetu energiaga liigutama. Ta oli väga halvasti käitunud ja kahetses seda ning tundis end ka veidi nõutult, sest arst meeldis talle. Mis ärgitas teda olema nii ebaviisakas? Ta oli käitunud nagu isemeelne teismeline. Ta peaks vabandust paluma. Tombs, nagu ta teadis, tuleb talle aeg-ajalt ütlema, mis majas toimub, nii et kui arst hakkab lahkuma, saab ta midagi viisakat öelda.

Ta koostas mitu minutit sobivaid kõnesid – kas väärrikas vabandamine või lühike ja asjalik. Ning proovis

neid lausuda, muretsedes, et vabandamine õnnestuks. Viimane variant oli tal pooleli, kui teda katkestati.

„Kui need meeldivad sõnad olid mõeldud mulle,“ ütles doktor Tait-Bullen, „siis olen meelitatud.“

Ta nõjatus seljaga vastu ust ja naeratas Claudiale ning Claudia naeratas midagi mõtlemata vastu. „Olid küll. Ma olin ebaviisakas. Tahtsin teilt vabandust paluda, enne kui lahkute.“

„Täiesti tarbetu, preili Ramsay. Tuleb teha möön-dusi punaste juuste ja ebameeldiva uudise tõttu.“

„Nüüd olete teie ebaviisakas,“ pomises neiu, kuid küsis ärevalt: „Kas te mõtlesite seda tõesti? Kas vanaonu William on raskelt haige? Ma ei näe põhjust, miks mulle ei räägitud. Ma ei ole laps.“

Mees vaatles teda hetke. „Ei, te ei ole laps, aga ma pean kõigepealt rääkima doktor Willisega.“ Ta astus ruumi sisse, lükkas ühe raamatuvirna eest ja istus lauale. „See on sümpaatne maja, kuid teile kolmekesi kindlasti liiga suur?“

Mees rääkis sundimatult ja Claudia vastas talle meeleldi. „Seda küll, aga see on olnud perekonna käes pikka aega. Suurem osa tubadest on suletud, nii et seda on küllalt kerge korras hoida. Tombs on olnud siin aegade algusest ning ka proua Pratt ja Jennie juba aastaid. Aiad on veidi käest lastud, aga vana Stokes käib külast siin mulle abiks.“

„Kas teil töökoht on?“

„Mul oli. Patoloogialabori assistent – muidugi erihariduseta, lihtsalt kõigi käealune. Aga London asub liiga

kaugel. Saatsin kohataotlused mitmele poole, kus oleks ligem töö käia ja ma saaksin sagedamini koju tulla.“

Mees ütles arusaavalt: „Muidugi. Salisbury, Southampton, Exeter – need asuvad kõik parajal kaugusel.“

„Ja seal on mitu erahaiglat. Mulle ei meeldinud London eriti.“ Ta lisas vestlustoonil: „Kas teie elate seal?“

„Suurem osa mu tööst toimub seal.“

Claudia arvates ei lisanud mees seepärast midagi rohkemat, et Tombs sinna jõudis.

„Doktor Willis on nüüd siin, *sir*.“ Ta vaatas Claudia poole. „Proua Ramsay on hommikutoas, preili Claudia. Jennie tegi seal kaminasse tule, et arstidel oleks mugavam.“

„Täna, Tombs.“ Claudia vaatas arsti otsa. „Teil on parem minna koos Tombsiga. Ma tulen varsti järele – pean end veidi korrastama.“

Omapäi jäetult võttis ta kitli ära, tõmbas kammiga juustest läbi ja läks ema otsima.

Proua Ramsay oli koos kahe mehega, juhtides üldist vestlust, enne kui nad hakkavad patsiendi seisundit arutama. Ta oli ikka veel rabavalt ilus naine, kes tundis end hästi ka viiekümneselt. Tema juuksed olid kunagi sama erkpunased kui tütrele. Nüüd olid need hallide juttidega, kuid ta oli endiselt sale ja graatsiline. Ta kuulas midagi, mida doktor Willis ütles, ja naeratas mehele, käsi tema kuuevarrukal. Nad olid vanad sõbrad. Arst oli ravinud tema meest enne tolle surma mitu aastat tagasi ja kuna ta oli leskmees, kes elas külas üsna sünges majas koos sama sünge majapidajannaga, külastas ta tihti Ramsayde kodu.